

juuripe, ja kuba firguse poole, -
 ik küll ka nende väike Pieter
 nähtu ei ole; aga selle perast oli
 temal suurel Pieteril, iki väike
 meest pilgataja näki nagu luba
 et ta tema kõrvaan kuni kõrva
 põlvlaone oli, see perast sai me
 väike mies alati suurest Pieterist
 kõrja põlvlaone, põna wafarasi
 ja põna pitigase nimetust, ja se
 jalku miid minnefid sai temale
 and; uide kannad nende väike
 Pieter nabalikult ära, aga es
 ütles temale vaeidagi kalwaste
 wasta. Miid andi miid kättel
 Pieterile koor, et newa peawa
 kattelust, kolme päewa teikani
 (maad) mõtla puid naima minen
 miid pandi neile kolme nädali
 lisa kott manna, ja newa wäikse

lewa kattixpida turja poole ja
 siappijawa poole mõtla puid;
 kui na ja mõtlan olawa, ja
 tööle nakkajawa, kuli neil ka üht
 kore fongi isa, nagu ajal lõõmika
 miid ütles suure Pieter väiksele:
 „Süüme sinu kott enne lühjase
 fõi fõime jälle minnol.“
 Väike Pieter laps suurest
 Pieterist ^{tuttu} kudas ta aga taht
 ere ta onca väikse püaga
 küdle abu sai, et see üht wigu
 oli, es wäike sinna midagi tulla;
 ta laps suurest Pieterist miid endaga
 mähki kudas fõis Pieter fida kääs
 urwas. Miid oli ka selle lewa kott
 fõimelega lugu, oli suure Pieter
 fida fõimele fõi wõt mide väike
 Pieter ka alona fõina lannomata
 kotti walle riisu, ja nakkajawa